

strien have en Stilling, som sikrer den danske Produktion paa det danske Marked, saa maa man fra Industriens Arbejdes Side bidrage til Billiggørelse af Produktionen gennem Opfyldelsen af de Vilkaar, her er stillet. Men ønsker man *ikke* at bidrage til, at Skotøjsindustriens Produkter kan finde et Afsætningsmarked herhjemme i større Udstrækning, end Tilfældet hidtil har været, nu vel, saa faar man undlade det, og saa er der heller ingen, der stiller Krav om, at man skal gaa ind paa nogen som helst Betingelser, som ikke er Resultat af Forhandling mellem Arbejdere og Arbejdsgivere.

Det ærede Medlem har igen i denne Sammenhæng talt om, at Indenrigsministeren tidligere har udtalt Foragt overfor Overenskomster og sagt, at naar der skal skaffes Arbejde, skal man tage det paa ethvert Vilkaar, der er opnaaeligt. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at naar man er kommet paa den gale Side af det faktiske, bedres dette ikke ved, at man Gang paa Gang anbringer sig paa denne Side. Jeg har under Debatten i Anledning af det ærede Medlems sidste Forespørgsel til mig her i det høje Folketing mere end een Gang henledet hans Opmærksomhed paa, at den Sammenhæng, hvori jeg har udtalt dette, er følgende: for saa vidt der tilvejebringes Arbejde for at hjælpe Folk ud af Arbejdslosheden, er det baade deres Ret og deres Pligt at tage dette Arbejde paa saadanne Vilkaar, som er opnaaelige, og som kan bidrage til, at de bliver i Stand til at forsørge sig selv og deres Familie. Det er det, jeg i denne Sammenhæng har udtalt, og det staar jeg ved, men det er noget ganske andet end det, som det ærede Medlem Gang paa Gang søger at paadutte mig.

Det ærede Medlem taler saa om, at her skal fastsættes Sultebestemmelser. Det er den samme Sprogblomst, som man af og til ser i „Social-Demokraten“, naar der tales om Sultesvøben. Men hvorledes ligger Forholdet? Det faktiske Forhold er det, at de mandlige Skotøjsarbejdes Timeløn ligger 281 pCt. over Timelønnen i 1914. Den var den Gang 56,5 Ø. og er nu i Marts 1923 158,9 Ø.; det er 281 pCt. højere. For de kvindelige Arbejdes Vedkommende ligger Lønnen nu 276 pCt. over Lønnen i 1914. Og hvilken Timeløn vil de vedkommende opnaa, hvis de gaar ind paa den Ordning, som indtægtsmæssig vil være den fordelagtigste for Arbejderne her? Det viser sig, at saa vil de mandlige Arbejdere i Skotøjsindustrien faa en Time-

løn af 1 Kr. 35 Ø., hvilket sammenlignet med Timelønnen i 1914 er 240 pCt.s Forhøjelse, og de kvindelige Arbejdere vil faa en Timeløn af 76 Ø., hvilket sammenlignet med 1914 er en Stigning paa 233 pCt. Naar det ærede Medlem saa erindrer, at Pristallet er 198, tror jeg, han hurtigt vil blive klar over, hvad det er for en Baggrund, der i Virkeligheden er for hans Paastand om Sultebestemmelser i denne Forbindelse. Det ærede Medlem siger: Det vilde være dumt af Skotøjsarbejderne, om de gik ind paa det. Det er en Anbefaling til Arbejderne af ganske samme Art som den, det ærede Medlem udstedte, da vi havde hans sidste Forespørgsel til mig til Forhandling her i dette høje Ting. Det vilde være dumt at skabe større Arbejde indenfor en Industri, øget Mulighed for at finde Beskæftigelse, naar det skal gaa ud over de hellige Tariffer og Overenskomster, som er tilvejebragt gennem Forhandling mellem private Institutioner, og som aldrig kan blive gældende dér, hvor man kræver Støtte fra det hele Samfund. Det vilde være dumt, siger det ærede Medlem, om Arbejderne gik ind paa dette, for Fag efter Fag kan saa vente at blive angrebet. Ja, der er Fag, som har været angrebet, og som har indset, at man gjorde klogt i at bøje sig for Nødvendigheden. Jeg maa have Lov til at nævne for det ærede Medlem, at adskillige Arbejdere paa Skibsværfter, og glæder mig over at kunne sige, at ogsaa nu Keramikkerne har indset, at det er værd at kvittere visse Sider af de indgaaede Overenskomster, naar derigennem øget Mulighed for at faa Arbejde kan tilvejebringes.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard finder jo, som han næsten altid gør, at hvad der ikke udgaar fra hans egen Fabrik, er Udtryk for en ganske løjerlig Tankegang. Men naar det ærede Medlem saaledes stadig væk finder sine Omgivelser løjerlige, vrang, skæve og hovedløse, saaledes som det ærede Medlem ikke sjældent ser sine Modstandere, synes jeg, at det med den Intelligens, jeg ved, han besidder, vilde være naturligt, om han rettede det Spørgsmaal til sig selv: Skulde det mon ikke være mig, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, der er noget i Vejen med? Det ærede Medlem siger — det skal formodentlig være det løjerlige —, at Arbejdere, der beholder den korte Arbejdstid, har mindre i Løn pr. Time end de, der tager en lang Arbejdstid, og det har det ærede Medlem Ret i, saaledes er Forholdet. Men jeg beder det ærede Medlem i denne Forbindelse erindre, at det, man